

Lexi nepřipadalo správné nechávat ji doma samotnou do doby, než se vrátí manžel, ale nemohla na ni tlačit. S velkou nechutí se vydali zpátky do Canterbury.

„Nepřišlo vám divné, že se ani nezeptala, jak zemřel?“ zeptal se Tom, když Lexi na hlavní silnici ze Sandwiche přidala plyn.

„Taky mě to zarazilo, ale třeba by nesnesla tu představu. A upřímně, lidi v šoku někdy logicky neuvažují.“

„To je fakt.“

„Ten kluk vedl zvláštní život – puberták a zavřený doma jenom s mámou, ani odsud nikoho neznal.“

Tom se zamračil. „Znělo to, jako by se se sousedy ani seznámit nechtěla.“

„Musel být strašně osamělý.“ Stačilo by to ale k tomu, aby si vzal život? A proč ve Folkestone, proč ne někde poblíž domova? Čím víc Lexi o Šanovi Liangovi přemýšlela, tím podivnější se jí jeho smrt zdála. Něco tady nehrálo.

* * *

Jakmile se vrátili do kanceláře, nechala Toma v zasedačce, aby zaprotokoloval výpověď svědka toho ubodání, kterého se jim podařilo zastihnout, a aby zjistil, kde najdou toho druhého. Colin procházel kamerové záznamy z oblasti bezprostředně obklopující hospodu Swan v čase několika hodin po incidentu a Ridhi byla zavalená štosy nekonečného papírování, které bylo součástí prakticky veškeré jejich současné činnosti.

Lexi se stáhla do své kanceláře a zavolala Amber, aby se zeptala, jak je na tom Sam.

„Odjel na pár hodin do školy,“ oznámila Amber. Lexi neunikl slabý náznak lítosti v jejím hlase. „Potřeboval pobýt s kamarády – chtějí na ni vzpomenout při mši a jejich sbor na ní zazpívá.“

Poté Lexi mluvila s konstáblem Shepherdem. „Jak je to daleko ze Sandwiche do Folkestone?“ chtěla vědět.

„Přes třicet kilometrů,“ odpověděl.

„A dalo by se to ujet na kole, po setmění?“

„Podél pobřeží vede cyklostezka, v noci ale není osvětlená. Podle mě by to pár hodin zabralo.“

Šan byl zaručeně ještě o půlnoci doma. Pravděpodobně by měl čas dojet do Folkestone, ale proč tak daleko? Proč si vybral právě Leas Cliff Hall? Lexi zavolala Mortovi.

„Čas úmrtí Šana Lianga?“ vyhrkla, když hovor přijal.

Mort podrážděně zabručel. „No, jak jsem řekl – mezi druhou a pátou ranní.“

„Ale taky jsi to chtěl upřesnit.“

„Což taky ve vhodné chvíli udělám.“

Mezi druhou a pátou – každopádně by měl čas do Folkestone přejet.

„Nenech se dál rušit.“

Právě když v duchu váhala, jestli risknout sendvič z kantýny, nebo se někam vydat pro oběd, zazvonil jí mobil. Číslo neznala.

„Inspektorka Bennettová.“

„Tady Cindy Liangová,“ zazněl udýchaný hlas.

„Paní Liangová, jste v pořádku? Už máte doma manžela?“

„Ano, právě ho přivezli.“ Polkla naprázdno. „Našla jsem něco, co by se dalo považovat za dopis na rozloučenou.“

„A kde jste ho našla?“

„Otevřela jsem klaviaturu – chtěla jsem si zahrát, dotknout se kláves, kterých se naposledy dotýkal Šan.“ Odmlčela se a snažila se ovládnout emoce. „Taková hloupost – to mi ho zpátky nepřivede. Ten dopis ležel na klaviatuře.“

Lexi nemohla chtít, aby jí synův dopis na rozloučenou přečetla do telefonu, ale potřebovala vědět, co v něm stojí, aby ho mohli předat soudnímu lékaři.